

Załącznik do zarządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 19 lutego 1951 r. (poz. 292).

WYKAZ STANOWISK W PAŃSTWOWYM INSTYTUCIE HYDROLOGICZNO-METEOROLOGICZNYM, NA KTÓRYCH PRACOWNICY POMOCNICZY NAUKOWO-TECHNICZNI WYKONUJĄ PRACE O CHARAKTERZE ŚCISLE ZWIĄZANYM Z NAUKĄ

Lp. Stanowisko	Warunki, którym powinni odpowiadać pracownicy pomocniczy naukowo-techniczni.	Lp. Stanowisko	Warunki, którym powinni odpowiadać pracownicy pomocniczy naukowo-techniczni.
1. Instruktor techniczny	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie o specjalnych kwalifikacjach fachowych i dużej praktyce zawodowej, przeprowadzający kontrolę prac i instruowanie stacji jako podstawowych jednostek terenowych Instytutu prowadzących pomiary i obserwacje, potrzebne do badań naukowych i doświadczalnych.		z ich analizą), obliczenia z zakresu meteorologii, klimatologii, hydrologii i oceanografii;
2. Konstruktor	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie o specjalnych kwalifikacjach fachowych, wykonujący pod nadzorem i bezpośrednio kierujący budową laboratoryjnych modeli (aerodynamicznych, hydrodynamicznych itd.) oraz prototypów nowych przyrządów (meteorologicznych, hydrologicznych, oceanograficznych itd.), potrzebnych do badań naukowych i doświadczalnych.		d) wykonujący prace z zakresu kartografii ze szczególnym uwzględnieniem kartografii morskiej oraz kierujący pracami kreslarzy (korektorów);
3. Mechanik precyzyjny (radiotechnik)	Pracownik o specjalnych kwalifikacjach zawodowych, czynny stale w Instytucie, który na zlecenie swych przełożonych wykonuje samodzielnie aparaturę lub przyrządy (bądź przeprowadzający również naprawę tych przyrządów), potrzebne do badań naukowych i doświadczalnych.		e) czuwający nad funkcjonowaniem urządzeń radiokomunikacyjnych, przeprowadzający odbiór nadśłuchowy i automatyczny sygnałów, wysyłanych przez radiosondy, oraz prowadzący odbiór i przekazywanie danych meteorologicznych potrzebnych do prac naukowych, doświadczalnych i usługowych Instytutu.
4. Technik-laborant (technik hydrologiczny, technik meteorologiczny, technik-kartograf, teleoperator, radiooperator)	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie o specjalnych kwalifikacjach fachowych: a) samodzielnie prowadzący analizy chemiczne, wymagające zupełnego opanowania metod chemii analitycznej; b) samodzielnie prowadzący prace związane z montowaniem, regulacją i cechowaniem specjalnych przyrządów meteorologicznych, hydrologicznych, oceanograficznych, radiotechnicznych itd.; c) prowadzący prace pomiarowe i obserwacyjne oraz wykonujący wszelkiego rodzaju mapy pogody (wraz	5. Laborant (obserwator meteorologiczny, obserwator hydrologiczny, rachmistrz techniczny)	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie który: a) jest technicznie pomocny przy pracach badawczych, doświadczalnych itd., prowadzonych przez pracowników naukowych jednostek organizacyjnych Instytutu; b) wykonuje wszelkie pomiary i obserwacje meteorologiczne, hydrologiczne, oceanograficzne itd., potrzebne do badań naukowych i doświadczalnych; c) wykonuje wszelkie pomocnicze obliczenia nie wymagające znajomości specjalnych metod rachunkowych i sprawdza wyniki obserwacji meteorologicznych i hydrologicznych, potrzebne do badań naukowych i doświadczalnych.
		6. Kreslarz (wnoszcz, korektor map)	Pracownik stale zatrudniony w Instytucie, wykonujący wszelkiego rodzaju prace kreslarskie, sporządzający na podstawie danych zawartych w depezbach meteorologicznych mapy pogody bądź też uaktualniający (korygujący) mapy morskie, niezbędne do prac naukowych i doświadczalnych Instytutu.

293

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 2 stycznia 1951 r.

w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o utworzeniu Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 527) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu lub przetwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418) zarządza się, co następuje:

§ 1. Opłaty za przemiał zboża wolno pobierać tylko w naturze.

§ 2. Opłaty za 100 kg przemielonego zboża wynoszą:

- przy przemiale żyta na mąkę 60%—14 kg żyta,
- " " " " " 82%—12,5 " "
- " " " " " 97%—10,5 " "
- " " pszenicy na mąkę 72% — 9 kg pszenicy,
- przy przemiale pszenicy na mąkę 97% — 8 kg pszenicy,
- przy przemiale jęczmienia oraz innych zbóż na mąkę 67% — 12 kg odpowiedniego zboża,
- przy przemiale jęczmienia na kaszę 46% — 16 kg jęczmienia,

- h) przy przemiale jęczmienia na kaszę 63% — 12,5 kg jęczmienia,
- i) przy przemiale gryki na kaszę nie prażoną — 7 kg gryki,
- j) przy przemiale gryki na kaszę prażoną — 7,5 kg gryki,
- k) przy przemiale prosa na kaszę — 8,5 kg prosa,
- l) przy śrutowaniu żyta, jęczmienia i innych ziarn — 7 kg odpowiedniego zboża.

§ 3. Rozkurz wraz z ostatecznym doczyszczaniem zboża na maszynach czyszczących nie może być wyższy niż 3% przemielonego zboża.

§ 4. 1. Osoby, dokonujące przemiału gospodarczego, powinny pobrane z tytułu opłat zboże zgłaszać 11, 21 i ostatniego dnia każdego miesiąca powiatowej ekspozyturze przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Zakłady Zbożowe” podając rodzaj, gatunek oraz ilość zboża i następnie w oznaczonym terminie dostarczyć zboże do wskazanego punktu odbioru.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekażą punktowi odbioru tytułem wpłaty na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych część dostarczonego zboża, określoną w § 5; za pozostałą część punkty odbioru wypłacą równowartość w gotówce według cen obowiązujących z uwzględnieniem klasyfikacji zboża.

§ 5. Na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych przekazuje się:

- a) przy przemiale 100 kg zboża na mąkę i jęczmienia na kaszę — 2 kg odpowiedniego zboża,
- b) przy przemiale 100 kg gryki i prosa oraz przy śrutowaniu — 1 kg odpowiedniego zboża.

§ 6. Rozliczenie z tytułu dostarczonego zboża następuje na podstawie przedłożonego punktowemu odbioru przez dostarczającego zboże wyciągu z księgi przemiału.

§ 7. Za zboże przekazane na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych punkty odbioru obowiązane są niezwłocznie wpłacić do Banku Rolnego na rzecz tegoż Funduszu równowartość w gotówce z uwzględnieniem klasyfikacji przekazanego zboża.

§ 8. Zarządzenie niniejsze nie narusza przepisów rozporządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 2, poz. 8 oraz Nr 28, poz. 263).

§ 9. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 20 grudnia 1949 r. w sprawie wysokości wynagrodzeń za wartość pracy i wydatków związanych z wytwarzaniem mąki i kaszy (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-13, poz. 134).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: T. Dietrich

294

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 10 lutego 1951 r.

w sprawie gospodarki opakowaniami stosowanymi w branży chemicznej.

Na podstawie §§ 2 i 3 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań (Biuletyn P.K.P.G. Nr 10, poz. 128) i w związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 lipca 1950 r. w sprawie ustalenia opakowań podlegających zabezpieczeniu i zwrotowi oraz określenia wytycznych organizacji zwrotów opakowań (Biuletyn P.K.P.G. Nr 15, poz. 178) zarządza się w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrem Finansów oraz Ministrem Przemysłu Chemicznego, co następuje:

§ 1. 1. Opakowania zwrotne i wysyłkowe w rozumieniu § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 lipca 1950 r. (Biuletyn P.K.P.G. Nr 15, poz. 178), stosowane przy dostawach artykułów chemicznych, należy po wypakowaniu towaru zabezpieczyć przed kradzieżą i uszkodzeniem, a w szczególności przed ogniem, opadami atmosferycznymi itp.

2. W każdym zakładzie kierownictwo wyznaczy odpowiednie miejsce na przechowanie opakowań z uwzględnieniem warunków sanitarnych, opracuje i wywiesi na widocznym miejscu instrukcję co do sposobu otwierania opakowań, ich przechowywania oraz co do prowadzenia zapisów w książce magazynowej.

§ 2. W razie otrzymania opakowań zwrotnych lub wysyłkowych w stanie uszkodzonym odbiorca powinien sporządzić komisyjnie protokół, stwierdzając w nim uszkodzenia i braki, i przesłać do dostawcy.

§ 3. 1. Za dostawcę opakowania uważa się zakład produkcyjny lub handlowy, który dokonał wysyłki

towaru; za odbiorcę — uważa się ten zakład, który zwalnia opakowanie przez rozpakowanie towaru.

2. Przedsiębiorstwa handlowe, które odsprzedają towar w opakowaniu fabrycznym, zwolnione są od obowiązku zwrotu opakowania.

3. Od obowiązku zwrotu opakowań zwolnieni są odbiorcy opakowań po artykułach trujących.

§ 4. W stosunku do opakowań zwrotnych obowiązują następujące przepisy:

- 1) Za opakowania zwrotne uważa się w artykułach branży chemicznej następujące opakowania:
 - a) beczki żelazne typu benzynowego,
 - b) „ ciśnieńowe do tlenu etylenu i metylenu,
 - c) opakowania aluminiowe do stężonego kwasu azotowego,
 - d) butle stalowe do gazów technicznych,
 - e) wszelkie opakowania dla kwasu fluorowodorowego,
 - f) kosze stalowe do balonów szklanych,
 - g) cysterny,
 - h) kontenery,
 - i) skrzynie drewniane do transportu materiałów wybuchowych,
 - j) skrzynie drewniane wybite blachą,
 - k) beczki do octu.
- 2) Opakowania zwrotne należy oznaczyć w sposób trwały i widoczny napisem: „Opakowania Zwrotne” lub skrótem „Op. Zw.”.
- 3) Niezależnie od powyższego na opakowaniach zwrotnych należy oznaczyć pojemność opakowania, adres właściciela, miejsce lub sposób otwierania opako-